

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 89 1 П 037264 21 Рев
Бања Лука, 5.10.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Виоланде Шубарић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М. а.д. Б.Л. ИЈ И.С., против туженог Т.Н. из И.С., кога заступа Г.Р., адвокат из И.С., ради испуњења уговора, вриједност спора 39.450,56 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 89 1 П 037264 20 Гж од 28.10.2020. године, на сједници одржаној 5.10.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу, Одјељење у Источном Сарајеву, број: 89 1 П 037264 16 П од 24.10.2019. године, обавезан је тужени да тужитељу исплати дуг по основу испостављених рачуна за телекомуникационе услуге у укупном износу од 39.450,56 КМ, са законском затезном каматом на износе и за периоде назначене у изреци пресуде и да му накнади трошкове поступка у износу од 1.000,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 89 1 П 037264 20 Гж од 28.10.2020. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или преиначи и тужбени захтјев одбије уз накнаду трошкова поступка.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи да се обавезе тужени да му по основу пружених телекомуникационих услуга плати износ од 39.450,56 КМ, са законском затезном каматом од доспјелости сваког мјесечног рачуна до исплате.

Расправљајући о тужбеном захтјеву тужитеља првостепени суд је утврдио: да су тужитељ (давалац услуга) и тужени (корисник услуга) закључили уговор о коришћењу

услуга мобилне телефоније, број: ... од 20.11.2015. године (даље: уговор), којим су уредили међусобна права и обавезе везане за прикључење корисника на мобилну телефонску мрежу, у складу са захтјевом корисника и Посебним условима кориштења *rostraid* тарифног модела М.М., који чине саставни дио уговора; да је уговор закључен на неодређено вријеме са минималним периодом трајања од 24 мјесеца и да се тужени уговором обавезао да ће рачуне за извршене услуге плаћати према важећем цјеновнику тужитеља и у року назначеном на рачуну; да тужени није платио накнаду за извршене услуге по испостављеним рачунима и то: за новембар 2015. године, у износу од 42,57 КМ, децембар 2015. године, у износу од 38.608,24 КМ и за период јануар - јуни 2016. године, у износу од по 40,95 КМ; да је због неплаћања рачуна тужитељ раскинуо уговор са туженим прије истека уговореног рока и да је туженом доставио налог, број: ... од 27.6.2016. године, за плаћање накнаде због престанка уговора, у износу од 595,00 КМ; да тужени није изјављивао приговоре на испостављене рачуне и да није тражио испис рачуна у прописаном року; да је туженом од стране тужитеља, по завршетку обраде потрошње за децембар 2015. године, додијелена забрана VAS servisa, која подразумјева забрану кориштења услуга са додатном вриједношћу, због установљене повећане потрошње претплатника у сегменту предметне услуге, да су иницирани и други контакти према туженом на све доступне телефоне, укључујући и говорне поруке 7.12.2015. године, на претплатничком броју ... и обавјештавањем мајке туженог, дана 18.12.2015. на број ...; и да је тужитељ тужбу у овој правној ствари поднио 11.11.2016. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио, да је предметним уговором заснован облигационо правни (претплатнички) однос између тужитеља и туженог, из кога су проистекле обавезе које су уговорне стране дужне испунити на уговорени начин; да је тужитељ испунио своје обавезе из уговора, а да тужени није извршавао обавезе плаћања испостављених мјесечних рачуна, нити је тужитељу подносио приговоре на испостављене рачуне у уговореном року; и да је тужитељ раскинуо наведени уговор прије истека минималног периода трајања (од 24 мјесеца), због неиспуњења обавеза туженог. Из ових разлога и позивом на одредбе чланова 17, 262. и 324. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85 и 57/89, те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04, даље: ЗОО), првостепени суд је усвојио тужбени захтјев тужитеља за исплату спорних рачуна на име извршених услуга мобилне телефоније и накнаде због престанка уговора, као у изреци пресуде.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, па је жалбу туженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Према одредби члана 17. ЗОО учесници у облигационим односима су дужни да изврше своју обавезу и одговорни су за њено испуњење. Опште правило о испуњењу обавезе и посљедицама неиспуњења (повјериочево право и дужникова обавеза) садржано је у члану 262. став 1. ЗОО, по којем је повјерилац у облигационом односу овлаштен да од дужника захтијева испуњење обавезе а дужник је дужан испунити обавезу савјесно и у свему како она гласи.

Закључењем уговором тужитељ се обавезао предати туженом мобилни телефон, у исправном стању, што је и учинио и што међу парничним странкама није ни спорно, а у члану 5. уговора је потврђено, да тужени на дан закључења уговора плаћа прву рату од уговорене цијене за куповину пакета мобилног телефона, а да ће остатак уговорене цијене платити у једанаест једнаких мјесечних рата у складу са отплатним планом који чини

саставни дио уговора. Тужени се уговором обавезао, да ће према важећем Цјеновнику тужитеља уредно и благовремено плаћати рачуне испостављене на име пружених телекомуникационих услуга у року за плаћање назначеном на рачуну, а уколико плаћање изврши послјије тог датума тужитељ ће кориснику обачунавати законску затезну камату за плаћање у доцњи (члан 7. уговора). Према члану 9. уговора, корисник има право да у складу са важећим Општим условима, поднесе приговор у вези рачуна на извршене услуге, квалитета извршене услуге и повреде одредаба уговора у року од 20 дана од дана фактурисања рачуна, а у члану 11. уговорено је да ће уговорне стране на међусобне односе примјењивати и Опште услове за пружање телекомуникационих услуга.

Тужитељ је туженом испоставио рачуне ближе назначене у тужби за плаћање кориштења услуга мобилне телефонске мреже и услуга мобилне телефоније, у складу са захтјевом корисника и Посебним условима кориштења *postpaid* тарифног модела М.М. (члана 1. уговора). Из садржаја спорних рачуна су видљиви подаци у погледу: врсте услуга, количине и цијене услуга.

С обзиром на резултате проведених доказа, правилан је закључак другостепеног суда да су се тужитељ и тужени налазили у материјално правном односу на основу наведеног уговора, да је тужитељ испунио своје обавезе по том уговору, а да тужени није испунио своје уговорне обавезе и када је тужени обавезан да у испуњењу своје обавезе из уговора исплати тужитељу спорни износ назначен у изреци првостепене пресуде. За овакав закључак овога суда, без правног значаја су ревизиони наводи (које је тужени истицао и током поступка), да му предметни рачуни нису достављани, у погледу којих навода, побијана пресуда садржи довољне разлоге, које као правилне прихвата и овај суд. Да ти наводи туженог не стоје, потврђује и сам тужени својом спремношћу да плати износе из испостављених рачуна (иако му, наводно нису достављени), осим износа од 38.608,24 КМ и од 595,00 КМ, као и околност да ничим није прописана обавеза личног достављања предметних рачуна, па је очигледно да су ти наводи срачунати на сам исход спора.

Правилно нижестепни судови указују да тужени није приговорио на испостављене рачуне, нити је тражио испис рачуна у прописаном року, па ни по завршетку обраде потрошње за децембар 2015. године, када је додијељена забрана VAS сервиса, која подразумјева забрану кориштења услуга са додатном вриједношћу, због установљене повећане потрошње претплатника у сегменту предметне услуге. С тим у вези, од значаја је и околност да тужени није негирао наводе тужитеља, да су у вези плаћања спорних рачуна иницирани и други контакти према туженом „на све доступне телефоне, укључујући и говорне поруке 17.12.2015. године, на претплатничком броју ..., те обавјештавањем његове мајке. Како ни након додијељене забране тужени није поставио захтјев за прибављање исписа „листинга“ за претплатнички број за децембар 2015. године, него је то учинио тек на припремном рочишту одржаном 31.10.2017. године, што значи протеком рока из члана 24. Одлуке о посебним обавезама правних и физичких лица које пружају телекомуникационе услуге, администрацију телекомуникацијске мреже и врше телекомуникацијске дјелатности у погледу осигурања и одржавања капацитета који ће омогућити овлашћеним агенцијама да врше законито пресретање телекомуникација, као и капацитета за чување и осигуравање телекомуникацијских података („Службени гласник БиХ”, бр. 104/06) и члана 4. Одлуке о утврђивању цијена, услова и начина достављања исписа рачуна за пружене услуге у мрежи М. а.д. Б.Л.. Наведеним одлукама прописано је да се сигнализирајући подаци који се односе на све комуникације успостављене у оквиру и путем телекомуникацијских капацитета оператера комуникација, мрежних оператера, давалаца услуга и даваоца приступа, морају чувати у периоду од 12 мјесеци, или у краћем периоду који договори

заједнички Управни одбор. И према тачки 23. Поглавља „12.2. Заснивање претплатничког односа“ Општих услова за пружање телекомуникационих услуга („Службени гласник Републике Српске“, број 68/06), претплатник је дужан на одговарајући начин обавијестити пружаоца услуга о било каквој промјени личних и идентификационих података наведених у захтјеву, одмах, а најкасније у року од 10 дана од настале промјене. У противном, уколико из овог разлога буде онемогућена комуникација са претплатником, сматраће се да је достава свих писмена од стране пружаоца услуга претплатнику уредно извршена. Код оваквог стања ствари, неосновано се у ревизији покушава недостављање листинга у току ове парнице, приписати као пропуст тужитеља, у ситуацији када тужени није истицао приговоре на испостављене рачуне и када је истекао прописани рок за чување те документације за спорни период.

Другостепени суд је у својој одлуци образложио основ потраживања износа од 595,00 КМ, дајући јасне и аргументоване разлоге па се, супротно наводима ревизије, указује беспотребним понављање, о томе већ датих разлога.

Насупрот ревизионим разлозима, побијана пресуда о свим чињеницама одлучним за пресуђење садржи довољне и у утврђеном чињеничном стању и материјалном праву засноване разлоге, који се уопштеним наводима ревидента не доводе у озбиљну сумњу.

Нижестепени судови су правилно оцијенили проведене доказе, на начин прописан одредбом члана 8. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП) и одлуку о спору су донијели правилном примјеном процесних правила о терету доказивања (члан 7. и 123. ЗПП), па се ревизиони приговори да је побијана пресуда захваћена повредама наведених одредаба ЗПП, не могу прихватити основаним. Како је за одржавање расправе пред другостепеним судом потребно испуњење законом прописаних услова, а тужени у ревизији, осим што указује на повреду одредбе члана 217. ЗПП, не наводи те услове, овај ревизиони приговор се указује неоснованим.

С обзиром да је побијана пресуда донесена на сједници вијећа а не на расправи пред другостепеним судом, нејасни су наводи ревизије којим се указује да другостепени суд „није позвао туженог“ да се о својим наводима жалбе изјасни пред тим судом, што није ни била дужност тога суда.

Према изложеном, нису основани наводи ревидента да је побијаном одлуком погрешно примјењено материјално право, а нису повријеђене ни одредбе парничног поступка, на које се указује у ревизији, па је ревизија туженог одбијена као неоснована, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић